

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoCsp/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8517201324
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8517201324.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Eduarda Valenčina, v spore žalobkyne W. X., nar. X.X.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D. P., právne zastúpená Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970 proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava v konaní o zaplatenie 2.521,97 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 6Csp/106/2017 - 193 zo dňa 10.09.2020, takto

rozhodol:

M e n í prvoinštančný rozsudok tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 2.115,49 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 2.12.2016 do zaplatenia všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 67,76 % s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne prvoinštančný súd samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd rozhodol tak, že

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 2.521,97 eur, úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.521,97 eur od 2.12.2016 do zaplatenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ako aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktoré je povinný zaplatiť žalovaný, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe žalobkyne, ktorá žiadala, aby súd rozhodol o povinnosti žalovaného vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 2.521,97 eur s 5% úrokom z omeškania od 02.12.2016. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že so žalovaným má uzatvorenú zmluvu o revolvingovom úvere, ktorú považuje za bezúročnú a bez poplatkov, pretože v zmluve sú uvedené neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú v rozpore s právnymi predpismi. Namietala nesprávne uvedenú výšku RPMN v zmluve, neprimeranú výšku úrokovej sadzby, neuvedenie výšky splátok istiny, úrokov a poplatkov, nesprávne označenie úveru ako revolvingový hoci ide o „klasický“ spotrebiteľský úver a zároveň aj revolvingový úver, v dohode nie je uvedená doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru, je neplatne uzatvorená dohoda o poskytovaní služieb vo výške 367,49 eur. Preto žalovaný má nárok len na vrátenie skutočnej istiny bez úrokov a poplatkov.

3. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že so žalovaným dňa 26.01.2012 uzatvorila zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej bola priznaná výška úveru 1.470,- eur s úrokovou sadzbou 70,02% ročne, RPMN bola určená na 69,47%, a výška splátky na 75,51 eur. Počet mesačných splátok bol dohodnutý vo výške 48. Celkovú čiastku splatnú dlžníkom mala žalobkyňa zaplatiť vo výške 3.624,48 eur. Výška revolvingového úveru jej bola schválená vo výške 616,16 eura a celková čiastka pri revolvingu splatná dlžníkom bola dohodnutá na 1.812,24 eur pri predpokladanej RPMN, pri poskytnutí revolvingu 70,02% a ročnej úrokovej sadzbe 80,98%. Zároveň súčasťou zmluvy bol aj dohoda záväzok žalovaného poskytnúť žalobkyni na žiadosť odklad maximálne 3 akýchkoľvek splátok, kde pri bežnom úvere odplata za túto službu predstavovala 367,49 eur, v prípade revolvingu 167,04 eura. Žalobkyňa tvrdila, že reálne jej bola poskytnutá z istiny úveru 1.470,- eur suma 1.102,51 eur, pričom táto suma už bola znížená o cenu služby 367,49 eura za odklad splátok. Žalobkyňa celkovo zaplatila žalovanému 3.624,48 eur. Keďže úver je bezúročný a bez poplatkov je povinná vrátiť len poskytnutú istinu, a preto suma 2.521,97 eur predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré žiada vydať.

4. O tomto nároku rozhodol prvoinštančný Okresný súd v Starej Ľubovni prvý raz rozsudkom č.k. 6Csp/106/2017 - 106 zo dňa 07.03.2019. Tento rozsudok bol odvolacím súdom uznesením č.k. 6Co/75/2019 - 155 zo dňa 05.11.2019 zrušený, vrátený na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s pokynom pre prvoinštančný súd sa zaoberať namietaným premlčaním, ktoré premlčanie namietala žalovaná strana a to v súvislosti s plynutím objektívnej a subjektívnej premlčacej doby.

5. Predmetom odvolacieho prieskumu je v poradí druhý rozsudok prvoinštančného súdu č.k. 6Csp/106/2017 - 193.

6. Týmto rozsudkom prvoinštančný súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Prvoinštančný súd vykonal dokazovanie v zmysle pokynov odvolacieho súdu a zaoberal sa plynutím lehôt v súvislosti s premlčaním, a to lehoty subjektívnej ako aj objektívnej. V celom rozsahu odkázal na skutkové zistenia a na právne posúdenie veci z predchádzajúceho rozhodnutia, ktoré bolo odvolacím súdom zrušené.

7. Prvoinštančný súd sa zaoberal výškou RPMN v návrhu na uzavretie zmluvy, kde bola uvedená vo výške 70,01%. V akceptácií žalobcom bolo uvedené 69,47%. Je irelevantné, že uvedená suma v akceptácií bola nižšia, teda v prospech spotrebiteľa, avšak vzhľadom na uvedenú zmenu je potrebné akceptáciu považovať za nový návrh, ktorý by musela žalobkyňa akceptovať, k čomu však nepochybne nedošlo. Neplatné dojednanie RPMN spôsobuje absenciu tejto povinnej záležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

RPMN vo výške 69,47% nie je odpočítaný správne, keď vychádza z istiny úveru 1.500,- eur, pričom schválená bola suma 1.470,- eur od ktorej bola odpočítaná suma 367,94 eur, a reálne bola žalobkyni poskytnutá suma 1.102,51 eur. Pokiaľ by sa vychádzalo z tejto reálne poskytnutej sumy, RPMN, ako aj úroková sadzba, by bola vyššia. Prvoinštančný súd poukázal preto na zákon č. 129/2010 Z.z. s tým, že pokiaľ zmluva neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j/ a y/, zákona č. 129/2010 Z.z., je zmluva bez úrokov a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 pís. b/ a d/ tohto zákona.

Žalobkyňa má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia.

8. Keďže žalobkyňa reálne zaplatila sumu 3.624,48 eur, mala žalobcovi reálne zaplatiť len 1.102,51 eur. Všetko, čo zaplatila nad rámec uvedenej sumy predstavuje bezdôvodné obohatenie vo výške 2.521,97 eur, ktoré musí žalovaný vydať.

9. Prvoinštančný súd sa zaoberal plynutím subjektívnej a objektívnej premlčacej doby, pretože žalovaný namietal včasnosť uplatnenia nároku žalobkyňou. Vec posúdil podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka s tým, že pri dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe jej počiatok začína plynúť vždy od momentu, kedy oprávnená sa o bezdôvodnom obohatení a o tom, kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil dozvie.

Podľa prvoinštančného súdu k začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby došlo až okamihom, kedy sa žalobkyňa dozvedela o skutočnosti, že došlo k obohateniu na jej úkor, kto sa na jej úkor obohatil a v akej výške. Z vyjadrenia právneho zástupcu žalobkyne zo dňa 23.10.2017 vyplýva, že žalobkyňa sa dozvedela o nedostatkoch zmluvy, s ktorými zákon spája bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru až oznámením právneho zástupcu a týmto dňom bola právnenému zástupcovi udelená plná moc na zastupovanie, ktorá je založená v súdnom spise. Prvoinštančný súd ustálil, že k začatiu plynutia

subjektívnej premlčacej doby došlo dňom 31.01.2017. Žaloba bola podaná na súd dňa 13.03.2017, bola podaná včas, pred uplynutím subjektívnej premlčacej doby.

10. Pri objektívnej premlčacej dobe prvoinštančný súd konštatuje, že táto lehota začína plynúť odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Občiansky zákonník pozná trojročnú a desaťročnú objektívnu dobu.

Pri posúdení 10 ročnej objektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať zo zavinenia, respektíve úmyslu žalovanej. V priebehu konania prvoinštančný súd dospel k záveru, že je na mieste aplikovať plynutie 10 ročnej objektívnej premlčacej lehoty, pretože žalovaný, ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. Žalovaný má v predmete činnosti tak, ako to vyplýva z výpisu z Obchodného registra, okrem iného aj poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov od 25.08.2003. Jeho povinnosťou bolo dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Teda žalovaný minimálne vedel, že neuvedením podstatných náležitostí vyžadovaných zákonom č. 258/2001 Z.z. nastane bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Zmluva bola uzatvorená dňa 26.01.2012. Žalovaný podnikal v oblasti poskytovania úverov viac ako 9 rokov. Keďže žalovaný pri uzatváraní zmluvy nerešpektoval zákon, prvoinštančný súd takéto konanie považuje za konanie v rozpore s dobrými mravmi a je daný úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne. Návrh na uzatvorenie zmluvy koncipoval žalovaný, predložil ho na podpis žalobkyňi. Žalovaný žiadnym spôsobom neodôvodnil prečo do formulárovej zmluvy, z ktorej žalobkyňa odvodzuje vznik bezdôvodného obohatenia, neuviedol všetky obligatórne náležitosti zmluvy.

11. Pre začiatok plynutia lehoty objektívnej je dôležitý okamih kedy bezdôvodné obohatenie fakticky vzniklo. Podľa prvoinštančného súdu pri plynutí 10 ročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť prijatím plnenia presahujúceho sumu poskytnutého úveru žalovaným, t.j. dňom 29.04.2013, kedy žalobkyňa uhradila splátku č. 15, kedy žalobkyňa prekročila úhradami sumu poskytnutého vyplateného úveru 1575,51 eur = 1.132,65 eur a reálne bol poskytnutý úver 1.102,51 eur. Teda žaloba podaná na súd dňa 13.03.2017 bola podaná v objektívnej premlčacej dobe, teda včas. Prvoinštančný súd vo vzťahu k premlčacej dobe v trvaní 10 rokov poukazuje na niektoré rozhodnutia krajských súdov, najmä Krajského súdu v Prešove. Taktiež poukázal aj na začatie prejudiciálneho konania pod sp.zn. C 485/19.

12. Keďže objektívna premlčacia doba je 10 rokov, dvojročná subjektívna lehota plynie počas tohto obdobia. Žaloba je podaná včas a nárok v celom uplatnenom rozsahu nie je premlčaný.

13. Prvoinštančný súd priznal žalobkyňi aj nárok na úroky z omeškania vo výške 5%, podľa § 517 O.z. v spojení s Nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. Dňa 02.12.2016 žalovaný vyhotovil odpoveď na pred sporovú výzvu, či že najneskôr vtedy žalovaný vedel o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu z jeho strany, a bol v omeškaní s jeho platením.

14. O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP. Žalobkyňa mala v konaní plný úspech, preto jej súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorej výške rozhodne prvoinštančný súd v samostatnom uznesení. O trovách odvolacieho konania pod sp.zn. 6Co/75/2019, ktoré bolo vedené v prejednávanej veci, súd priznal náhradu trov odvolacieho konania žalobkyňi, s poukazom na úspešný výsledok v konaní, ako celku.

15. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Žalovaný v odvolaní namietal názor prvoinštančného súdu na plynutie 10 ročnej premlčacej objektívnej doby. V konaní neboli vykonané žiadne dôkazy a preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by preukázali existenciu úmyslu žalovaného získať bezdôvodné obohatenie. Podľa záverov, že zmluva neobsahuje platné dojednanie RPMN a že RPMN je vypočítaná nesprávne, pretože žalovaný ju mal krátiť o nejaký poplatok, nie je správny. Je vylúčený úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť. Žalovaný tvrdil, že v prejednávanej veci neboli preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by umožnili záver o úmysle žalovaného získať bezdôvodné obohatenie, preto v danom prípade je potrebné aplikovať objektívnu trojročnú premlčaciu dobu.

16. Žalovaný poukázal na existujúcu súdnu prax a na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, kedy pokiaľ sú uvedené len fakty o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v

oblasti poskytovania úverov, s poukazom na doterajšiu súdnu prax samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať ani nepriamy úmysel nebankového subjektu. Preto premlčacia doba je trojročná.

17. Pri posudzovaní subjektívnej premlčacej doby, je potrebné vychádzať zo začiatku, ktorý je viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Dozvedieť sa neznamená, že má niekto vedomosť o právnej kvalifikácii, pretože pri podaní žaloby nie je žalobca povinný svoj nárok po právnej stránke kvalifikovať.

18. Prvoinštančný súd nesprávne právne posúdil, že zmluva o úvere je bezúročná a bezpoplatková, keď nebola správne uvedená RPMN. Poukázal pritom na § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z.z., a vyvodil, že náklady za doplnkové služby sa automaticky nestávajú súčasťou celkových nákladov, pretože tieto náklady vznikli nie pri uzatvorení úveru, ale vtedy, ak vznikla dohoda o poskytnutí služby. Preto žalovaný je toho názoru, že sú tu dané odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, a podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

19. K odvolaniu zaujala písomné stanovisko žalobkyňa. Žalobkyňa uviedla, že rozhodnutie prvoinštančného súdu o určení 10 ročnej objektívnej premlčacej doby je správne. Žalovaný sa chcel obohatiť na úkor žalobkyne. Žalobkyňa nemôže predložiť priamy dôkaz o úmysle, okrem priznania sa žalovaného obohatiť sa na úkor žalovanej, poukazuje však na okolnosti prostredníctvom ktorých sa subjektívna stránka preukazuje. Prvoinštančný súd správne dospel k záveru, že žalovaný mal povinnosť poznať a dodržiavať predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov a minimálne vedieť, že neuvedením náležitostí vyplývajúcich zo zákona nastane zákonom predpokladaná fikcia, a to bezúročnosť a bezpoplatkovosť. Uzatvorená zmluva je formulárová, žalovaný ju používal aj v ďalších stovkách iných prípadov, pričom žalovaný vedel, aká je právna úprava v súvislosti s náležitosťami zmluvy o úvere. V prejednávanej veci zmluva o úvere neobsahuje predpísané náležitosti. Napriek tomu, že dohoda bola opakovane súdmi považovaná za neprijateľnú podmienku, žalovaný ju neustále používa, a dokonca neurobil žiadne opatrenie na nápravu pri poplatku za služby, ktoré majú byť poskytované až neskôr. Žalovaný teda vie, že poskytol ako úver iba sumu 1.109,90 eura, úročil pritom sumu 1.470,- eur.

20. Žalobkyňa poukázala aj na neprimeranosť úroku dohodnutého v zmluve, kedy úrok 70,02% neprimerane prekračuje úrokovú mieru danú v rozhodnom čase, ktorá bola 12,11%. Uvedené je v rozpore s dobrými mravmi. Žalovanému nič nebránilo úročiť úver priemernou úrokovou mierou v bankách.

21. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobkyne nevyjadril.

22. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu, podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasledujúcich CSP, na nariadenom pojednávaní podľa § 385 CSP a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť.

23. Prvoinštančný súd svoje písomné vyhotovenie rozsudku koncipoval tak, že v odôvodnení svojho nového, v poradí druhého rozsudku, ktorý je predmetom tohto odvolacieho konania poukazuje na skutkové a právne závery zistené v pôvodnom rozsudku prvoinštančného súdu, a to rozsudku č.k. 6Csp/106/2017 - 106, aj napriek tomu, že v čase opätovného rozhodovania prvoinštančného súdu o uplatnenom nároku, tento pôvodný zrušený rozsudok prvoinštančného súdu právne neexistoval, pretože bol v celom rozsahu zrušený odvolacím Krajským súdom v Prešove, a to uznesením č.k. 6Co/75/2019 - 155 zo dňa 05.11.2019. Tým prvoinštančný súd sa dopustil vytýkanej vady konania žalovaným, ktorá spočíva v porušení práva žalovaného na spravodlivý proces, keď prvoinštančné rozhodnutie nie je zákonným spôsobom odôvodnené.

24. Na to, aby odvolací súd striktnie viazaný ust. § 390 CSP uvedenú vadu odstránil a aby tým napravil postup prvoinštančného súdu v realizácii práv žalovaného dozvedieť sa o dôvodoch rozhodnutia prvoinštančného súdu a o uplatnenom nároku žalobkyne tak, aby v prípadnom odvolacom konaní mohol náležitým spôsobom na argumenty prvoinštančného súdu reagovať, odvolaciemu súdu neostávalo nič iné, než vo veci nariadiť pojednávanie, tak, aby sám odvolací súd zistil skutkový stav v prejednávanej veci a dal možnosť stranám sporu k jednotlivým dôkazom a k argumentácií, ktorá v súvislosti s vykonaným dokazovaním vzíde z tohto pojednávania, zaujať stanovisko.

Aj sám odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie podľa § 383 CSP. Keďže skutkový stav prvoinštančný súd náležitým spôsobom nezistil, bolo potrebné uvedené pochybenia odstrániť, a aj preto vo veci odvolací súd nariadil pojednávanie.

25. Pojednávania vo veci samej sa strany sporu nezúčastnili, svoju neprítomnosť ospravedlnili a súhlasili konať a rozhodnúť v ich neprítomnosti.

26. Odvolací súd zopakoval celé dokazovanie pôvodne vykonané pred prvoinštančným súdom, najmä vykonal dokazovanie listinami, a to žiadosťou o poskytnutie úveru, oznámením o schválení výšky úveru, výzvou pred podaním žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia a odpoveďou žalovaného, zmluvnými dojednaniami, štandardnými európskymi informáciami, informáciami o RPMN, prehľadom výpočtu RPMN k zmluve, platbami žalobkyne na účet žalovaného, na základe čoho odvolací súd celú vec posúdil skutkovo tak, že žalobkyňa žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere požiadala dňa 23.01.2012 o poskytnutie revolvingového úveru v eurách, vo výške 1.500,- eur. Podľa jej návrhu splatnosť úveru mala byť 29. dňa v mesiaci, pri počte splátok 48. Mesačná splátka, podľa jej návrhu na uzavretie zmluvy predstavovala 77,05 eura s celkovou čiastkou, ktorú musí zaplatiť na úvere 3.698,40 eur. Predpokladaná RPMN pri takomto úvere mala podľa žalobkyne predstavovať 70,01%, ročná úroková sadzba úveru 70,01%, a priemerná RPMN bola stanovená na 45,66 %.

Žalovanej na jej návrh mala byť poskytnutá čiastka revolvingu 628,73 eura a čiastku pri revolvingu, ktorú žalovaná mala uhradiť, a to revolving a úroky, bola určená na 1.849,20 eura. Predpokladaná RPMN pri takomto revolvingu mala dosiahnuť 64,9% a ročná úroková sadzba revolvingu 80,98 %. Cieľom bolo financovať rekonštrukciu nehnuteľnosti.

27. Ako to vyplýva z bodu 6 formulárovej žiadosti žalobkyne o poskytnutie revolvingového úveru, žalovaný dňa 26.01.2012 schválil žalobkyňi revolvingový úver, kde poskytnutá čiastka úveru a teda úverový limit bol určený vo výške 1.470,- eur. Úver bol splatný v 48 splátkach ku každému 20. dňu v mesiaci pri mesačnej splátke 75,51 eura. Celková čiastka, ktorú musí žalobkyňa uhradiť bola schválená vo výške 3.624,48 eura. RPMN za úver predstavoval 69,47%, ročná úroková sadzba 70,02% a priemerná RPMN za úver 45,66%.

Poskytnutá čiastka revolvingu na rozdiel od žiadosti žalobkyne bola schválená vo výške 616,16 eura s tým, že celkovú čiastku revolvingu, ktorú je povinná žalovaná zaplatiť predstavuje 1.812,24 eura. Pri revolvingu je predpokladaná RPMN 70,02%, ročná úroková sadzba 80,98% a sadzba úrokov v omeškaní 9%.

Žalovaný v bode 8 navrhol uzatvoriť dohodu o poskytnutí služby na základe ktorej pri žiadosti o odklad 3 splátok úveru bude poplatok 367,49 eur a pri revolvingovom úvere 167,04 eur.

Súčasťou týchto listín boli aj zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere priamo naviazané na č. Zmluvy XXXXXXXXXXXX.

Na základe uvedeného následne žalobkyňi žalovaný zaslal Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500009476, podľa ktorej schválená výška úveru bola tak, ako ju schválil žalovaný v bode 6 žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru. K schváleniu došlo 26.01.2012. Táto listina je jednostranným oznámením veriteľa dlžníkovi. Na tejto listine žiaden podpis dlžníka sa nenachádza.

Na základe takto dojednaného vzťahu, následne dňa 26.01.2012 bola žalobkyňi zaslaná na účet suma 1.109,90 eura. Túto sumu žalovaná zaslala žalobkyňi bez bližšieho vysvetlenia.

Žalobkyňa uvedený dlh splácala v mesačných splátkach tak, že dňa 06.03.2012 uhradila 75,51 eura. Sumu 75,51 eura uhradila ešte 27.03.2012, 02.05.2012, 13.06.2012 a 29.06.2012. Dňa 07.07.2012 zaplatila 6,35 eura. V dňoch 07.08.2012 a 05.09.2012 uhradila po 75,51 eura. Dňa 11.09.2012 zaplatila 69,66 eura, dňa 06.10.2012 sumu 44,64 eura a dňa 20.11.2012 sumu 30,87 eura.

28. Ďalšia splátka dňa 14.03.2013 bola vo výške 75,51 eur, dňa 17.04.2013 vo výške 16,33 eur, dňa 19.04.2013 vo výške 78,44 eur a dňa 15.05.2013 vo výške 37,93 eura. Dňa 19.06.2013 uhradila 76,00 eur, dňa 17.07.2013 sumu 75,51 eur a sumu 76,- eur. V dňoch 19.08.2013, 17.09.2013 a 17.10.2013 zaplatila po 76,- eur, dňa 15.11.2013 zaplatila 23,68 eura.

29. V dňoch 29.01.2014, 25.02.2014, 28.03.2014, 03.04.2014, 23.05.2014 a 19.06.2014 zaplatila po 76,- eur v každom uvedený deň.

30. Dňa 30.06.2014 žalobkyni žalovaný zaslal 452,48 eur, ktoré dňa 02.07.2014 žalovaná uhradila vo výške 452,48 eur.

31. V dňoch 28.07.2014, 19.08.2014, 16.09.2014, 16.10.2014, 24.11.2014 a 15.12.2014 žalobkyňa uhradila 76,- eur každý mesiac na účet žalovaného.

32. Dňa 03.02.2015, 13.02.2015, ďalej dňa 13.03.2015, 17.04.2015, 19.05.2015, 15.06.2015, 15.07.2015, 17.08.2015, 23.09.2015, 27.10.2015, 30.11.2015 a 15.12.2015 uhradila na účet žalovaného mesačne po 76,- eur.

33. Dňa 18.01.2016 a 18.02.2016 na účet žalovaného zaplatila 76,- eur každý mesiac, následne dňa 05.04.2016 sumu 441,- eur, a dňa 09.06.2017 obdržala od žalovaného 149,51 eur.

34. Žalobkyňa pred podaním žaloby vyzvala žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu listom zo dňa 06.10.2016 na mimosúdne vyriešenie sporu s tým, že poukázala na bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy a žiadala, aby jej bol vrátený preplatok, ktorý zaplatila, pretože má charakter bezdôvodného obohatenia.

Žalovaná listom zo dňa 02.12.2016 potvrdila prijatie tejto listiny s tým, že nároky žalobkyne nie sú jednoznačné.

Následne žalobkyňa podala žalobu na prvoinštančný Okresný súd v Starej Ľubovni dňa 13.03.2017, kde na základe tvrdení o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.521,97 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 02.12.2016 do zaplatenia.

Z obsahu predložených listín vyplýva, že na zastúpenie v prejednávanej veci splnomocnila advokáta na základe plnomocenstva dňom 31.01.2017.

35. V priebehu prvoinštančného konania žalovaný namietal tvrdenia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy, ale aj vzniesol námietku premlčania v objektívnej aj v subjektívnej lehote. Žalovaný v priebehu konania namietal aplikáciu 10 ročnej objektívnej premlčacej lehoty. Žalobkyňa tvrdila, že v danom prípade je potrebné aplikovať desať ročnú premlčaciu dobu, pretože žalovaný dlhodobo existuje na finančnom trhu a svoje povinnosti a práva vyplývajúce z poskytovania úverov mal zosúladiť so zákonom. Neurobil tak, len aby sa mohol bezdôvodne na úkor spotrebiteľov obohacovať.

36. Iné skutkové okolnosti než vyšli najavo aj pred prvoinštančným súdom, pred odvolacím súdom nevyšli najavo.

37. V priebehu prvoinštančného konania žalovaný vzniesol námietku miestnej príslušnosti Okresného súdu Stará Ľubovňa.

38. Prvoinštančný súd vo veci ďalej konal, túto námietku bližšie neskúmal.

39. Podľa § 19 písm. d/ CSP popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode má adresu trvalého pobytu žalobca, ktorý je spotrebiteľom, ak ide o spotrebiteľský spor alebo o konanie v sporoch týkajúcich sa spotrebiteľského rozhodcovského konania.

40. V súlade s citovaným zákonným ustanovením platí, že v danom prípade využila žalobkyňa možnosť podať žalobu na miestne príslušnom súde, pretože miestna príslušnosť jedná na výber. Žalobkyňa je spotrebiteľkou podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, žalovaný je dodávateľom podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Spor vznikol zo vzťahu, ktorý má spotrebiteľský charakter. Ustanovenie § 19 písm. b/ CSP umožňuje podať spotrebiteľovi žalobu okrem všeobecného súdu žalovaného aj na súde v obvode, v ktorom má svoje bydlisko. Keďže žalobkyňa podala žalobu na Okresný súd Stará Ľubovňa, v obvode ktorého má svoje bydlisko, svoje právo voľby využila a založila tým miestnu príslušnosť Okresného súdu Stará Ľubovňa, s čím sa stotožnil aj odvolací súd.

41. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

42. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

43. Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

44. Podľa § 52 ods. 1 O.z. spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

45. Podľa § 52 ods. 3 O.z. dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

46. Podľa § 52 ods. 4 O.z. spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

47. Podľa § 53 ods. 1 O.z. spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

48. Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

49. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

50. Podľa § 44 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu. Prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

51. Podľa § 46 ods. 2 O.z. pre uzavretie zmluvy písomnou formou stačí, ak dôjde k písomnému návrhu a k jeho písomnému prijatiu. Ak ide o zmluvu o prevode nehnuteľnosti, musia byť prejavy účastníkov na tej istej listine.

52. Podľa § 451 O.z. kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

53. Podľa § 452 ods. 2 O.z. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

54. Podľa § 456 O.z. predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

55. Tak, ako to bolo už uvedené pri posudzovaní námietky miestnej príslušnosti, je potrebné uviesť, že medzi stranami sporu malo dôjsť k uzatvoreniu spotrebiteľského zmluvného vzťahu, ktorého základom malo byť poskytnutie úveru, respektíve revolvingového úveru podľa zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobkyňa vystupovala v tomto vzťahu ako spotrebiteľka a žalovaný ako dodávateľ. Ich cieľom bolo riadne uzavrieť

zmluvu o revolvingovom úvere. Podľa ust. §9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o revolvingovom úvere má obligatórnu písomnú formu.

Písomná forma úverového vzťahu aj napriek písomnej korešpondencii medzi stranami sporu dodržaná nebola.

Z listín, ktoré boli predložené súdu vyplýva, že žalobkyňa podala návrh na uzavretie zmluvy, respektíve žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru, kde žiadala poskytnúť revolvingový úver vo výške 1.500,- eur s ďalšími parametrami, ktoré si v údajoch o požadovanom revolvingovom úvere v eurách vymienila. Žalovaný v časti tohto tlačiva v bode 6 oznámil žalovanej, že jej bol schválený revolvingový úver vo výške 1.470,- eur. V súlade s § 44 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka došlo k odmietnutiu návrhu žalobkyne žalovaným a jeho údaje o schválenom revolvingovom úvere podľa ním schválených parametrov predstavujú nový návrh. Pre riadne uzavretie zmluvy tento nový návrh bolo potrebné, aby žalovaná prijala.

Ako to vyplýva z listín, žalobkyňa svoj návrh na uzatvorenie revolvingového úveru vo výške 1.500,- eur datovala dňom 23.01.2012. Žalovaný jej návrh neprijal, predložil vlastný návrh dňa 26.01.2012. K tomuto dátumu žalobkyňa návrh žalovaného neprijala, žalovaný nepreukázal, že došlo predpísanou formou k prijatiu nového návrhu na uzatvorenie dohody o revolvingovom úvere v rozsahu ako ho schválil žalovaný. Žalovaný len listinou zo dňa 26.01.2012 oznámil žalobkyni svoje podmienky uzatvorenia zmluvy o úvere.

56. Žalovaná následne podľa výpisu z jej úverového účtu od žalovaného dňa 26.01.2012 dostala aj prvé plnenie vo výške 1.109,90 eura. Napriek všetkému však k riadnej predpísanej písomnej forme uzatvorenia tohto spotrebiteľského úveru nedošlo. Pre spotrebiteľské úvery sa vyžaduje nie len poskytnutie reálneho plnenia, ale obligatórne podľa zákona o spotrebiteľských úveroch takáto dohoda musí mať písomný charakter. Keďže k písomnému uzatvoreniu revolvingového úveru nedošlo, žalovaný poskytol žalobkyni plnenie, ktoré nie je plnením zmluvným a nevychádza zo zákona o spotrebiteľských úveroch pre nedostatok formy. Toto plnenie má charakter bezdôvodného obohatenia sa, pretože žalovaný poskytol žalobkyni finančné prostriedky bez právneho dôvodu. Právny dôvod na zaslanie finančnej čiastky 1.109,90 eura, a neskôr aj ďalších čiastok dňa 30.06.2014 a dňa 09.06.2017 nebol. Žalobkyňa vrátila žalovanému všetky poskytnuté finančné prostriedky. Navyiac, v domnení, že plní na základe zmluvy, mu poslala sumu 2.521,97 eur.

57. Úvahy prvoinštančného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru v tomto prípade sú bez právneho významu, pretože k platnému uzatvoreniu úverovej zmluvy nedošlo. Skúmanie podmienok bezúročnosti a bezpoplatkovosti podľa § 11 ods. 1 písm. b/ a d/ zákona č. 129/2010 Z.z. prichádza do úvahy len v prípade, pokiaľ by zmluva o revolvingovom úvere medzi stranami sporu bola riadne a platne uzatvorená, čo v prejednávanej veci sa nestalo.

58. Po takto ustálených okolnostiach existencie nároku žalobkyne v závislosti od právneho vzťahu, ktorý nastal medzi stranami sporu je možné pristúpiť k posúdeniu, či nárok medzi stranami sporu je alebo nie je premlčaný.

59. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 - § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

60. Podľa § 101 O.z. pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

61. Podľa § 107 ods. 1 O.z. právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

62. Podľa § 107 ods. 2 O.z. najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

63. Žalobkyňa v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami § 107 ods. 1, 2 O.z. má právo domáhať sa plnenia v premlčacej dobe. Premlčacia doba je kvalifikované uplynutie času, ktoré spôsobuje zánik vymáhateľnosti práva. Pokiaľ právo nie je uplatnené včas, toto sa oslabuje. Pokiaľ sa na takto oslabené právo vznesie námietka premlčania, nie je možné takéto právo priznať. Vzhľadom na to, že predmet

uplatneného nároku má charakter bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, toto právo sa premlčí v dvojročnej subjektívnej lehote a v trojročnej objektívnej lehote, ktorá môže po splnení zákonom predpokladaných okolností mať charakter aj desaťročnej lehote.

64. V priebehu prvoinštančného konania žalovaný vzniesol na celú uplatnenú pohľadávku žalobkyne námietku premlčania tak v objektívnej, ako aj v subjektívnej lehote.

65. Prvoinštančný súd skúmal plynutie týchto lehôt v závislosti od charakteru subjektívnej, či objektívnej lehote. Pri subjektívnej lehote prvoinštančný súd zdôraznil jej subjektívny charakter, keď k jej plynutiu dochádza, kedy sa žalobkyňa dozvedela o skutkových okolnostiach (nie o právnom posúdení veci), dôležitých pre uplatnenie svojho nároku. Vyhodnotil, že z vykonaného dokazovania sa žalobkyňa subjektívne dozvedela o nedostatkoch zmluvy uzatvorenej so žalovaným až od oznámenia právneho zástupcu, v tento deň udelila právnomu zástupcovi plnú moc na zastupovanie v tejto veci, čo z predložených listín vyplýva, že sa tak stalo dňa 31.01.2017.

66. Pri posúdení plynutia subjektívnej premlčacej doby je vždy potrebné mať na zreteli, o aký právny vzťah v danom spore ide, či ide o všeobecné bezdôvodné obohatenie získané v dôsledku „nespotrebiteľských“ právnych vzťahov, alebo či ide o bezdôvodné obohatenie v súvislosti s výkonom činnosti dodávateľa a vzťahu so spotrebiteľov.

67. Uvedená okolnosť má podstatný vplyv na správne stanovenie počiatku plynutia subjektívnej lehote a na posudzovanie plynutia, a počiatku plynutia tejto lehote s poukazom na skutkové zistenia v tejto konkrétnej veci.

V danom prípade počiatok plynutia subjektívnej dvojročnej lehote je potrebné vychádzať zo silného princípu ochrany spotrebiteľa, keď spotrebiteľ nevie vždy pri jednaní s dodávateľom vyhodnotiť správnosť, respektíve zákonnosť jeho konania a nevie vyvodiť pre seba z tohto konania dôsledky. V danom prípade žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy o revolvingovom úvere nemohla mať dostatočné informácie o neplatnosti takto uzatvorenej zmluvy, keď žalovaný jej predkladal listiny v písomnej forme a navyše na základe dojednania aj plnil a poskytol jej finančné prostriedky vo výške 1.109,90 eura, a neskôr v priebehu zmluvného vzťahu ešte ďalšie finančné prostriedky vo výške 452,48 eur a 149,51 eur. Žalobkyňa tým, že žalovanému plnila považovala svoj záväzok za dôvodný, o čom svedčí nakoniec aj skutočnosť, že záväzok riadne splácala a správala sa na základe neplatných dojednaní.

Žalobkyňa tvrdila a preukázala toto tvrdenie plnomocenstvom od svojho právneho zástupcu, že až dňa 31.01.2017 sa dozvedela, že k riadnemu uzatvoreniu zmluvy so žalovaným nedošlo a preto má nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia, ktoré predstavuje plnenie nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov dodávateľom.

68. Žalovaný spochybňoval plynutie subjektívnej premlčacej doby. Nebolo však v priebehu konania preukázané, že by sa žalobkyňa o tom, že plniť nemala dozvedela skôr, ako v deň udelenia plnomocenstva svojmu právnomu zástupcovi. Preto pre účely plynutia subjektívnej dvojročnej lehote správne postupoval prvoinštančný súd, keď počiatok plynutia tejto lehote určil na 31.01.2017.

69. Zo zákona je táto subjektívna lehota dvojročná. Táto lehota plynie dovtedy, pokiaľ neuplynie objektívna lehota.

70. V prejednávanej veci bolo sporné, či objektívna premlčacia lehota je trojročná alebo desaťročná. Prvoinštančný súd plynutie objektívnej lehote ustálil na desaťročnú dobu, keď považoval pri vyhodnotení úmyselného získania bezdôvodného obohatenia žalovaným na úkor žalobkyne za významné, že žalovaný je osoba podnikajúca na finančnom trhu, má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. Žalovaný poskytuje finančné pôžičky z vlastných zdrojov, preto je jeho povinnosťou vedieť náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vyhodnotil konanie žalovaného ako konanie, ktoré bolo zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne na základe nepriameho úmyslu získať majetkový prospech.

71. Lehotu ustálil vo vzťahu k počiatku jej plynutia na 15. splátku žalobkyne kedy žalobkyňa pri 15. splátke uhradila finančnú čiastku nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov 1.102,51 eur.

72. S týmito závermi prvoinštančného sudu nesúhlasil žalovaný, tvrdenie namietal.

73. Odvolací súd uvádza, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniká objektívne, od momentu, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. Ide o právnu skutočnosť, ktorá stanovuje počiatok plynutia objektívnej lehoty bez subjektívneho vplyvu osoby veriteľa, respektíve dodávateľa, alebo spotrebiteľa.

V danom prípade plynutie objektívnej lehoty nastáva pri každej jednej úhrade žalobkyňou samostatne. Pre určenie dĺžky objektívnej lehoty platí všeobecná trojročná objektívna lehota od momentu, kedy sa právo mohlo uplatniť prvý raz. Pre prípad aplikácie desaťročnej premlčacej doby, tak ako to uviedol prvoinštančný súd a ako ju aj aplikoval, musí byť zistené úmyselné konanie dodávateľa, ktoré s poukazom na § 15 Trestného zákona má buď charakter priamo úmyslu, alebo nepriameho úmyslu, teda či sa dodávateľ chcel obohatiť a vedel, že svojim konaním bezdôvodné obohatenie získa, alebo ak dodávateľ vedel, že svojim konaním obohatenie, ktoré mu nepatrí môže získať a s týmto následkom bol pre prípad, že tak nastane uzročený.

74. Pre účely posudzovania plynutia trojročnej alebo desaťročnej objektívnej lehoty bola ustálená súdna prax v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, kedy bolo konštatované, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov, a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v podobných prípadoch, sama o sebe nemôže bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového veriteľa. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska, a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, respektíve jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať trojročnú alebo desaťročnú premlčaciu lehotu. Až po správnom určení okamihu kedy k obohateniu došlo, je možné pristúpiť ku skúmaniu zavinenia veriteľa, pričom dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, teda spotrebiteľa. Žalobkyňa musí preukázať, že v čase, kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jej úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej a vôľovej zložky úmyslu), musí byť aplikovaná všeobecná trojročná premlčacia lehota. Uvedený záver vyplýva jednak z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp.zn. 1Cdo/238/2017, 7Cdo/227/2017, a ďalších, ktoré je potrebné aj v prejednávanej veci rešpektovať.

75. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobkyňa poskytla žalovanému plnenie v splátkach do výške 1.109,90 eur, teda v rozsahu tak, ako jej boli finančné prostriedky žalovaným poskytnuté. Všetky splátky, ktoré uhradila žalobkyňa od 06.03.2012 do 17.09.2013 čiastočne (okrem časti splátky vo výške 58,65 eura) predstavovali úhradu bez právneho dôvodu poskytnutej sumy 1.109,90 eur.

76. Vo vzťahu ani k jednej ďalšej splátke od 17.9.2013, ktoré žalobkyňa v prospech žalovaného splácala nebolo preukázané, že by žalovaný mal v úmysle sa bezdôvodne obohatiť na úkor žalobkyne. Všetky splátky uhradila žalobkyňa vo vedomí, že si plní záväzok vyplývajúci zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, dokonca aj žalovaný jej poskytol v priebehu tohto vzťahu ďalšie finančné prostriedky, ktoré následne žalobkyňa aj vrátila (splátky 30.06.2014, kedy žalobkyňa obdržala 452,48 eur, ktoré žalovanému vrátila dňa 02.07.2014 vo výške 452,48 eur). Uvedené svedčí o tom, že obe strany sporu ako domnelé strany zmluvného vzťahu si navzájom poskytovali a prijímali plnenia bez toho, aby bol preukázaný úmysel žalovaného obohatiť sa respektíve jeho uzročenie, že k obohateniu môže dôjsť na úkor žalobkyne. Preto plynutie objektívnej lehoty je potrebné hodnotiť vo vzťahu ku každej takto poskytnutej splátke žalobkyňou žalovanému. Bez ďalšieho nebolo preukázané úmyselné konanie žalovaného. Len samotné všeobecné okolnosti o charaktere dodávateľa neosvedčujú jeho úmysel sa bezdôvodne obohatiť. Preto je potrebné na daný právny vzťah aplikovať všeobecnú trojročnú premlčaciu lehotu pri každej splátke, ktorú žalobkyňa uhradila navyše.

77. Pri posudzovaní nároku žalobkyne za každú jednotlivú poskytnutú splátku, keď žaloba bola podaná dňa 13.03.2017, je potrebné vyhodnotiť ďalšie splátky žalobkyne, okrem splátok započítaných do dôvodného plnenia, a to splátky čiastočne zo dňa 17.09.2013 v rozsahu 58,65 eur, splátky dňa 17.10.2013 vo výške 76,- eur, dňa 15.11.2013 vo výške 23,60 eur a dňa 29.01.2014 a 25.02.2014 po 76,- eur. Tieto splátky ku dňu podania žaloby, v trojročnej objektívnej premlčacej lehote boli premlčané. Dôvodne uplatnené nároky je potom možné posúdiť pri splátkach tak, ako sú skutkovo zistené od 28.03.2014 do ukončenia vzájomných finančných transakcií, kde žalobkyňa naposledy uhradila žalovanému 441,- eur dňa 05.04.2016. Žalobkyňa po podaní žaloby žalovaný poskytol ešte plnenie vo

výške 149,51 eur, dňa 09.06.2017, túto sumu však žalovaná od poskytovanej istiny neodráta, preto toto zohľadnil odvolací súd.

V takom prípade po zohľadnení vyššie uvedených okolností odvolací súd mal za to, že z pôvodne uplatneného nároku žalobkyne a priznaného nároku žalobkyni prvoinštančným súdom je dôvodná žaloba len čo do sumy 2.115,49 eur, ktorá v konečnom dôsledku predstavuje nepremiľčané splátky v objektívnej trojročnej lehote uplatnené včas v dvojročnej subjektívnej lehote. Takto uplatnený nárok na istinu z titulu vydania bezdôvodného obohatenia považoval odvolací súd za dôvodný. Odvolací súd vo zvyšku považoval nárok žalobkyne za nedôvodný pre premlčanie.

78. Odvolací súd priznal žalobkyni aj nárok na úroky z omeškania ako to vyplýva z ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. od momentu omeškania žalovaného. Žalovaný sa dostal do omeškania najneskôr v deň vyhotovenia odpovede na pred sporovú výzvu, kedy týmto dňom samotný žalovaný datoval odpoveď adresovanú žalobkyni, kedy žalovaný mohol prvýkrát uplatnený nárok v prospech žalobkyne plniť (2.12.2016).

79. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 2 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP. V konaní bola žalobkyňa čiastočne úspešná. Súd jej priznal náhradu trov konania podľa rozdielu úspechu žalobkyne a úspechu žalovaného. Zistil, že žalobkyňa mala úspech v rozsahu 83,88%. Úspech žalovaného predstavoval 16,12%. Po odpočítaní týchto úspechov, úspech žalobkyne predstavoval 67,76%.

80. Súd žalobkyni tento nárok priznal s tým, že podľa § 262 ods. 2 CSP o výške tohto nároku rozhodne súd samostatným uznesením.

81. O povinnosti prisúdenej sumy s príslušenstvom žalovaného uhradiť tento dlh v lehote 3 dní, odvolací súd rozhodol podľa § 232 ods. 3 CSP s tým, že určil na plnenie zákonnú trojdňovú lehotu, pretože neboli zistené dôvody pre určenie lehoty dlhšej.

82. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 388 CSP zmenil.

83. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.